

björn högg». En ristare Likbjörn är visserligen känd från två runstenar i Bälunge sn: L 132 och L 159 (B 476 och 479). Men Brate medger själv, att likheterna mellan dessa båda stenar och Altomta-stenen icke äro stora.

Om det sällsynta namnet *Hedinbiörn* se U 920.

1039. Bräcksta, Tensta sn.

Pl. 65.

Litteratur: B 500, L 242, D 1: 231. J. Bureus, Fa 6 s. 129 n:r 90 (Caspar Cohl), Fa 5 n:r 378, Fa 1 s. 85; J. Rhezelius, Fa 10: 1 n:r 54, F 11 n:r 27; Ransakningarna 1667—84; J. Peringskiöld, Monumenta 2, bl. 77; O. Celsius, Svenska runstenar (F m 60) 1, s. 398, i Acta Literaria Sveciæ 2 (1725—29), s. 217; N. R. Broeman, Sagan om Ingvar Widtfarne (1762), s. 240 f.; R. Dybeck, Reseberättelse 1864 (ATA); G. Stephens, ONRM 2 (1867—68), s. 737 f., 3 (1884), s. 317; E. Brate och S. Bugge, Runverser (ATS 10: 1), s. 49, 88; S. H. Adlersparre i Personhistorisk tidskrift 18 (1916), s. 7; E. Brate, Svenska runristare (1925), s. 48; J. Eriksson, Inventering av fornlämningar i Tensta sn 1928 (ATA); O. v. Friesen, Anteckningar (UUB).

Äldre avbildningar: J. Rhezelius, teckningar (i Fa 10: 1 och F 11); J. Bureus, kopparstick (F f 6 n:r 159); J. Leitz och J. Hadorph, träsnitt (i Peringskiölds Monumenta och B 500); Dybeck (D 1: 231).

Runstenen står rest omkr. 400 m. SV om mangårdsbyggnaden i Bräcksta n:r 2, i vänstra kanten av en låg, stenig höjdsträckning, som i sydlig riktning skjuter ut mellan åkrarna, omkr. 1 km. VSV om Travenberg. Platsen är utmärkt på Geologiska kartbladet »Salsta».

Runstenen vid Bräcksta var känd redan av J. Bureus. Platsen uppges vara: »Wedh Brikstadh

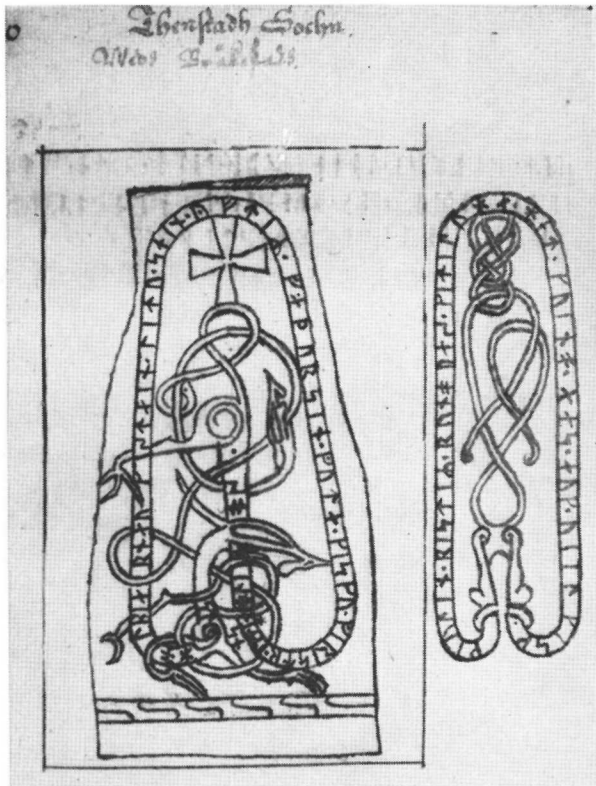

Fig. 247. U 1039. Bräcksta, Tensta sn.
Efter teckning av Rhezelius (F a 10: 1).

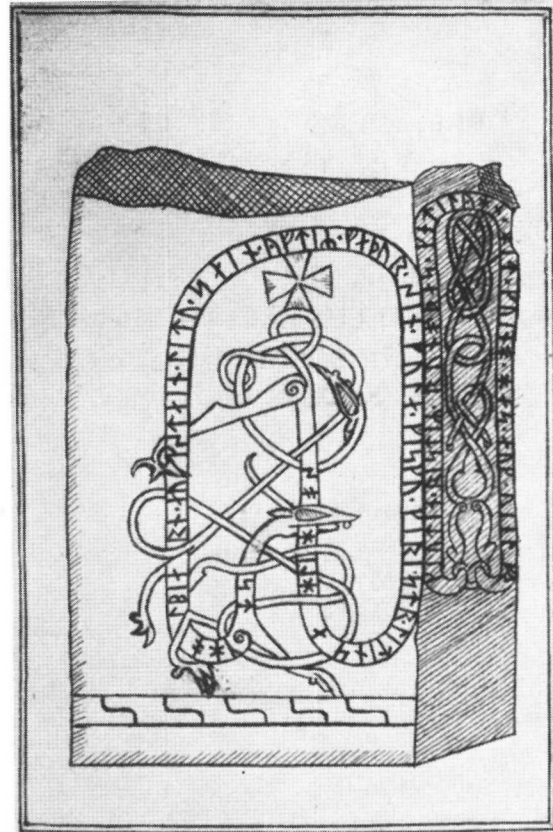

Fig. 248. U 1039. Bräcksta, Tensta sn.
Efter teckning av Rhezelius (F 11).

i Tenstadh S.» (F a 6), »Brekstad» (F a 5), »Wedh Bräkestadh» (F a 10: 1), »I Bräcksta södre gärdet» (F l 1). — *Ransakningarna* (1677): »Södher om Bräcksta by 1 Runesteen ther på noch är skrifvitt.» — Träsnittet i Peringskiölds *Monumenta* har påskriften: »Bräckesta i Tensta sochn»; med blyerts är tillagt: »gärdzbacka, westan för Prestegården» (B 500: »Brickestad»; L 242: »Bräckestad gärdesbacke»). — O. Celsius har granskat inskriften den 26 mars och den 4 sept. 1727. — R. Dybeck meddelar i sin reseberättelse 1864: »Sochnens viktigaste minnesmärken äro vid Bräckstad, å en betydligare höjd i gärdet, vester om byn. Fornlemningarne bestå här af ättehögar och bautastenar, hvilka alla, ju förr dess heldre, böra fridlysas. Söder ut, der höjden slutar mot gärdet, låg en stor och å två sidor ristad runsten, samt en bautasten, hvaraf den förre restes.» I förteckningen över fornminnen i Tensta sn 1864: »På bergshöjden söder om Bräckstad, står en under förflutna sommaren å nyo rest, större runsten.» *Sveriges runurkunder* (s. å): »Är nyligen åter rest på sitt gamla rum, i Bräckstads gärde, der för öfrigt många hednagrifter äro.» — Beskrivningen till Geologiska kartbladet »Salsta» (1871): »WSW från Travenberg». Stenen, som under årens lopp hade sjunkit betydligt, restes på sin nuvarande plats år 1951.

Grå granit med ljusröd skiftning i ytlagen. En vacker sten, med två släta och av ristaren använda ytor, A och B. Stenens höjd 2,25 m., över markytan 2,15 m., bredd på framsidan (A) 1,10 m., på h. smalsidan (B) 0,41 m. Eftersom B-sidan är mycket smal, har ristaren måst utnyttja utrymmet och låta runorna gå ända ut till stenens kant, utan någon begränsande ramlinje. Där de båda ristningsytorna mötas, på A-sidans högra och B-sidans vänstra hörn, gå runslingorna kant i kant. Ristningen är i stort sett djupt huggen och väl bevarad. Några ornament äro dock grunda och svåra att urskilja.

Inskrift (med det inom [] supplerat efter B 500):

A: **sthotbiarn · auk istain · ritu siin · yftir · fnþur sin kula · mesku · giristr** [li]t[ti]n · **sahlu hos**
5 10 15 20 25 30 35 40 45 50 55 60 65

B: **kiulin · ristir · runo · þas · kitiluha · hit · kuino · has · auk · uief**
70 75 80 85 90 95 100 105 110 115

Stodbiörn(?) ok Øystæinn rettu stein æftir faður sinn Gulla(?). Misku[nn] [gæri](?) Kristr, lettin salu hans.

Kiuli(?) ristir runa[R] þas[i]. Kætillaug het kvena hans, ok Viælf.

»Stodbjörn(?) och Östen uppreste stenen till minne av sin fader Gulle(?). Misskund göre(?) Krist, give lättnad åt hans själ.

Kjule(?) ristar (el. ristade?) dessa runor. Kättillög hette hans hustru, och Viälv.»

Till läsningen: Intet sk vid inskriftens början och slut. Alla runorna i namnet 1—10 **sthotbiarn** äro fullt säkra. V. bst i 5 **t** är visserligen mindre än den högra, och har en annan vinkel till hst, men den förefaller vara huggen. 14 **i** är tydligt. Ingen runa har funnits mellan 13 **k** och 14 **i**. Bst i 20 **r** är svag och ej fullt säker; ett **l** vore tänkbart. 21 **i** är icke stunget; icke heller 26 **i**. Hst i 25 **i** är djup och tydlig; någon bst finnes ej och har aldrig funnits. I 28 **y** finnes en grund fördjupning; det är ej fullt säkert, om runan är stungen. 34 **n**, felristat för **a**. Intet sk efter 40 **n**. 41 **k** är icke stunget; icke heller 42 **u**. 45—46 **me** äro svaga, men synas dock vara säkra. 47—49 **sku** äro tydliga. 50 **g** är sannolikt stunget, men pricken är liten och kan vara tillfällig. Efter 56 **r** är ristningsytan förstörd, med plats för tre runor. Av den tredje finnes hst och en l-bst i behåll, tydlig; runan kan givetvis ha varit **t**. 60—61 **in** är tydligt. Bst i 63 **a** är kort, men tydlig. Hela ordet 62—66 **sahlu** är klart, liksom också 67—69 **hos**. — Runorna på B-sidan äro »naggade» i kanten, vilket är anmärkningsvärt, då de måste ha sett ut så från början. Ingen-ting av kanten kan här vara senare vittrat eller avslaget. 70—75 **kiulin** är fullt säkert. Likaså

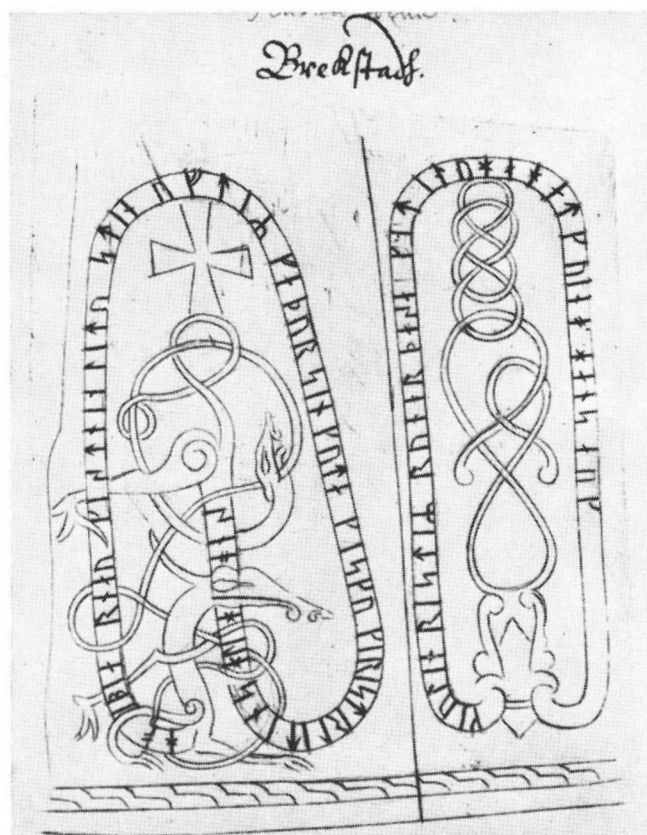

Fig. 249. U 1039. Bräcksta, Tensta sn.
Efter kopparstick av Bureus.

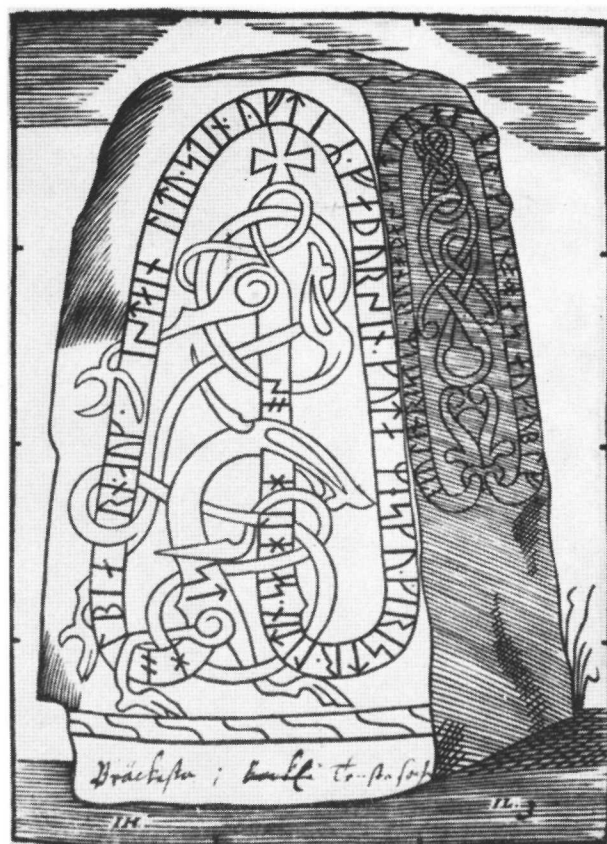

Fig. 250. U 1039. Bräcksta, Tensta sn.
Efter B 500.

81 r. 90 i och 94 u kunna möjligen vara stungna. 98 i är icke stunget; icke heller 102 i. 106 a, icke o. 113 e är tydligt stunget. Efter 115 f har säkerligen icke funnits någon runa.

Caspar Cohl (F a 6): **stiholbiarn · auk · stain · litu · sain · yftir · fnþur · sin · guta · gisku · kiristr litin sahl**
hos. »på kanten stogh thetta»: **kiulin · ristir · runo þas · kitiluha · hit · kuino · has · auk ulfr.** Rhezelius, F 11 har alldeles samma läsning, med följande undantag: 34 a, 41 k?, 43 l, 73 t, 90 e, 94 y, 96 n, 111—115 **uielfr**; F a 10: 1—5 **sthol**, 34 a, 41—44 **guta**, 45 k, 50 g, 73 l, 90 i, 94 u, 96 a, 98 e, 111—115 **uiilkisk**. — Hadorph och Litz (B 500): 1—5 **sthol**, 14—19 **istain**, 20—27 **litu · stin** (25 t med bst endast t. v.), 34 a, 41—44 **kuta**, 45—49 **mesku**, 50 g, 57—61 **litin**, 70—75 **kiulin**, 89—96 **kitilyha**, 111—115 **ublf**. — O. Celsius: 1—5 **hoikl**, 14—19 **istain**, 20—27 **litu · stein**, 34 n, 41—44 **kuta**, 45—49 **misku**, 50 k, 57—61 **litin**, 70—75 **kiulin**, 89—96 **ketiluha**, 111—115 **uielf**. »Någon munk har visserlig huggit denna sten, och är han ej gammal.» — Dybeck: 1—5 **sthot**, 14—19 **istain**, 20—27 **litu · stin**, 34 n, 41—44 **kuta**, 45—49 **mesku**, 50 g; 57—58 saknas; 70—75 **kiulin**, 89—96 **ketilyha**, 111—115 **uielf**. »Med **sthotbiarn** menas säkert **Stopbiarn**. Liljegrens prickar framför namnet äro onödiga, då inga runor här finnas. — Antingen är ordet **rista**, efter **litu**, glömdt, eller skall detta **litu** vara **ritu**, ehuru inskriften verkligen har l. Runan n i **fnþur** är missristad. **Uielf**, manne **Uiulf**? — Sista meningen är kanske vers.» O. v. Friesen (1936): **sthtbiarn · auk istain · litu sein · yftir · fnþur sin kuta · mesku · giristr ... lin · sahl has kiulin · ristir · runo · þas · ketilyha · hit · kuino · has · auk · uielf**. . 25 e: »Intet säkert spår av t-bst. Stingningen osäker.» 42 t: »Bst t. v. osäker. kuta? kula? 94 y: »Stingningen tillfällig?»

Joh. Bureus tolkar inskriften sålunda (F a 5): »Stigolbiärn äuk Stäin litu Stin yftir fadur sin Gutä. Gisku Kiristr (Jesus Christus) litin Siäli hans. Giulin ristir Runä dässi. Kitillyka het kvinnä hans. Äuk Vlfvr.» — Rhezelius (F 1 1): »Stigolbiernus et Isteinus posuerunt monumentum patri suo Guloni. Iesus Christus lætificet animam eius. Guilinus excidit runas has. Ketileuchis vocabatur uxor eius et Vnilfi.» — Peringskiöld: »Stigelbiörn och Östen låto upprätta denna Steen efter sin fader Giöthe; den Misskunsame Christus see nådigt till hans Siäl: Giulle uthugger dessa Runor. Kättilöga heet hans Qvinna och Uplef den andra.» — O. Celsius: »Hoiglbiarn & Istain curarunt lapidem (poni) patri suo Gutæ. Iesus Christus assistat animæ ipsius. Giulin runas hasce incidit. Kitiluga vocabatur uxor ipsius. Et Vief.» — N. R. Brocman: »Stolbjörn eller Ogulbjörn och Isten låto rita Stenen efter sin fader Göte. Jesu Krist glädje hans Sjä. Kjälén raster dessa Runor. Ketilöga het hans Qwinna. Vief (eller Ub.) högg.» — G. Stephens: »... Menshly (mildly) may Christ lete (see, bless) soul his!...» — S. Bugge: »Stodbjörn och Eistein lod Stenen (reise) efter sin Fader Gute. Miskundhed gjöre Christus, lette hans Sjø! Kjulen raster disse Runer. Ketilöia hed hans Hustru og Vielv. — Jeg forstaar **mesku-giristr** som uregelret Skrivemaade for *miskunn geri Kristr*... **has** er at forstaa som 'Gutes'. **uief** maa være Navnet paa hans anden Hustru.» — E. Brate: »Stodbjörn och Östen låto (resa) stenen efter sin fader Gute. Misskund göre Kristus, lätte hans själ. Gyllin ristat dessa runor. Kättilöga hette hans hustru och Viälv.»

Bräcksta-stenen har som synes tilldragit sig stor uppmärksamhet, och dess inskrift har blivit föremål för flera tolkningar. Vad man först bör lägga märke till är att ristaren uppenbarligen är osäker i bruket av runorna och har gjort flera ristningsfel. Otivvelaktiga sådana äro **n** för **a** i **fnpur**, **i** för **t** i **siin**; ett **h** är tillagt i **sthot** och i **sahlu** samt möjligen ett **æ** i **ristir**; ett **i** är uteglömt i slutet av **pas**, väl också ett **æ** i **runo**; som tecken för nasalerat *a*-ljud brukas **o** i 67—69 **hos** och **a** i 105—107 **has**. **y** i stället för **i** i **yftia** är kanske fonetiskt betingat; det kommer igen även på U 1040 och U 1042. Såsom man kan vänta, har särskilt namnens stavning vållat svårigheter. 14—19 **istain** avser säkerligen *Oystæinn*, liksom 89—96 **kitiluha** *Kætillaug*. Svårare är att identifiera förleden i det första namnet på A-sidan 1—10 **sthotbiarn** och på B-sidan 70—75 **kiulin**. Då **o**-runan användes som tecken för nasalerat *a*-ljud (i 67—69 **hos**), borde man i första hand tänka på att **sthot** kunde återge ett *Stand*-. Något sådant namn är emellertid icke känt, och överhuvud taget förekommer *Stand*-veterligen icke som förled i något namn. Det är därför naturligt att med Bugge identifiera **sthotbiarn** med det mansnamn *Stodbiorn*, som är belagt i två runinskrifter från samma trakt av Uppland: U 952 Sällinge, Danmarks sn och L 131 Bälunge kyrka; i båda dessa inskrifter är det tecknat **stopbiarn**. Förleden *Stod*- ingår även i namnet *Stodkell*; se om detta U 524. Snarast är väl **t** helt enkelt en felristning för **p**. Men tänkbart är också, att det frikativa *ð* har blivit explosivt *d* (tecknat **t**) framför det explosiva *b*, sålunda en partiell assimilation. Runan **h** använder Öpir ibland på ett egendomligt sätt; jfr **khulau** U 489, **kirkha** U 922. — Huruvida faderns namn har varit *Gulli* eller *Guti*, kan ej med full visshet avgöras. Om *Gulli* se U 817, om *Guti* Sö 304 och U 700. — Kvinnonamnet *Kætillaug* synes icke vara säkert belagt i någon annan runinskrift; däremot är det rätt väl styrkt från svenska medeltidsdiplom. Mindre sannolikt torde vara, att **kitiluha** (**kitilyha**) återger ett *Kætilyia*, utvidgad form av *Kætily* (se Sö 338), såsom Bugge förmodar. — Icke heller *Vielf* är belagt annorstädes, men det är normalt bildat av två leder, som äro välkända från andra namn (se E. Wessén, *Nordiska namnstudier*, s. 109).

o är tecken för nasalerat *a*-ljud i 82—85 **runo** och 100—104 **kuino**. 82—88 **runo** i **pas** återger väl ett *runar pasi* ack. pl. fem.; *pasi* (U 43, 167, 758, 759) av ett äldre **pær-si*. Huruvida 100—104 **kuino** återger ett runsv. *kvena* (got. *qino*, fht. fs. *quena*, feng. *cwene*) eller ett runsv. *kvinna*, kan självfallet ej avgöras.

Inskriften på framsidan (A) har innehållit det på runstenar vanliga: en minnesskrift och en välönskan för den dödes själ. Två söner, Stodbjörn och Östen, ha rest stenen till minne av sin fader. »Krist give lättnad åt hans själ». 57—61 **litin** är troligen pres. konj. av verbet *letta* (isl. *létta*, fsv. *lätta*) 'göra lätt, giva lättnad; lyfta', som tydligen har tillhört missionstidens språkbruk. En liknande välönskan förekommer i ett antal spridda runinskrifter, se U 867 och Ög 152. — Det återstår då endast 45—49 **mesku**. Man måste instämma med S. Bugge, att ordet *mennska* f. 'mänsklig natur, mänskligt sinne, humanitas' — även om detta möjligen kan ha varit ett tidigt kristet ord — alldeles icke passar i sammanhanget. »Jeg har aldrig seet *mennska* tillagt Christus.» Mera tilltalande är då Bugges eget förslag till tolkning: »Jeg forstaar **mesku** + **gistr** som uregelret Skrivemaade for *miskunn geri Kistr.*» Det finns, såsom Bugge framhåller, flera liknande exempel på förkortad skrivning i runinskrifter, analoga med **gistr** i stället för **giri kistr**. Och ett motsvarande uttryck förekommer i en uppländsk runinskrift, U 909: **kup kiri miskun Guð geri miskunn**. Det kan ha haft samma innebörd som den formel »Gud hans själ nåde», som i medeltida brev regelbundet tillägges, då en avliden omtalas. Att en runa **n** saknas i slutet av ordet **mesku** är icke alltför besvärande just i denna inskrift, som har så många oregelbundenheter i ljudbeteckningen. Ordföljden är visserligen icke den normala, men den är ingalunda otänkbar. Möjligen kan det tänkas, att ristaren har räknat ut, att han genom att använda den skulle kunna spara in fyra runor. Ty om inskriften verkligen innehåller ett »förkortat skrivsätt» **gistr** för **giri kistr**, bör detta ha kommit till fullt medvetet och med beräkning.

Den egendomliga formen 62—66 **sahlu** kan möjligen bero på rättelse av ett ristningsfel. 63 **a** står påfallande trångt i jämförelse med omgivande runor och har måhända blivit tillfogat efteråt. Kanske har ristaren från början huggit **snlu**, med 64 **n** i stället för **a**, men upptäckt felet och rättat det dels genom att inskjuta 63 **a**, dels genom att ändra **n** till **h**.

B-sidan innehåller tillägg, meddelanden utöver det i runinskrifter vanliga. De utgöras av två satser. Uppgift om ristaren har i regeln, där sådan förekommer, sin plats sist. Så är icke fallet här. Ordet 105—107 **has** måste likväl syfta på den döde. Oklar är meningen med det sista tillägget 108—115 **auk + uilf**. Närmast till hands ligger det givetvis att sammanföra det under det föregående predikats verbet. Kättillög och Viälv hette hans hustrur. Men formuleringen är i så fall egendomlig. Var kanske Viälv död, men omnämnes här, därför att hon var moder till sönerna Stodbjörn och Östen? En annan möjlighet är kanske sannolikare. Hustrun Kättillög har velat bli omtalad i inskriften, därför att hon har varit med om att jämte sönerna resa minnesvården. *Kettillaug het kvena hans* kan alltså här ha samma uppgift som vanligen uttryckes sålunda: *ok Kettillaug at boanda sinn*. Huvudsaken var ju, att hon blev nämnd. Tillägget *ok Viälf* kan då hänföra sig till det alltjämt underförstådda *rettu stæin*. Det kan kanske innebära *ok Viälf (at faður sinn)*, och Viälv kan ha varit en dotter, som jämte modern får komma med i tillägget, då de icke ha fått plats i huvudinskriften.

Inskriftens största problem är knutet till ristarens namn. De båda sidorna äro mycket olikartade i fråga om den ornamentala utsmyckningen, och man bör överväga, huruvida de verkligen äro ristade av samme man. Detta kan knappast vara fallet. A-sidans ristning vittnar om konstnärlig fantasi och en rätt ovanlig skicklighet i utförandet. Icke utan skäl har von Friesen jämfört den med den vackra Örby-stenen i Uppsala (U 1011). Ännu mycket större är emellertid likheten med den av Öpir signerade runstenen vid Källslätt, Viksta sn (U 1063). Runslingans uppläggning är här identiskt densamma. Bland karakteristiska detaljer må särskilt framhållas: det stora huvudet med sitt långsträckt öga och den uppåtböjda nacktofsen, två framfötter på precis samma sätt infogade i kroppen, den rakt uppstigande bakkroppen slutande med en i öglor slingrande svans, det i en häftig vinkel åt vänster avbrytande bakbenet med sin stora spiral. Slutligen också det lilla S:t Georgskorset upptill och repstaven nedtill, som begränsar ristningen. Endast två alternativ synas vara tänkbara: antingen är det samme ristare, som samtidigt har

utfört de båda arbetena, eller också ha vi i U 1039 att göra med en mycket skicklig imitator, som till den grad behärskar mästarens konst, att han självständigt kan genomföra de variationer, som krävas av utrymmet och stenyttans form, och därtill äger en fulländad teknik. Det senare alternativet förefaller föga sannolikt. Och det kan i varje fall icke gälla om ristaren Kjule, vars begränsade förmåga vi rätt väl känna genom hans signerade verk. Man torde sålunda utan större tvekan kunna uppföra A-sidan av U 1039 bland Öpirs verk.

B-sidans ornamentik har en betydligt enklare karaktär. Den saknar alldeles det liv och den djärvhets, som de animala detaljerna ge på A-sidan, och nöjer sig med bandslingor, lagda i åttformiga figurer. Men denna ornamentik känner man igen på en annan runsten inom socknen, U 1040. Ristningen på denna är avsevärt sämre i rent tekniskt avseende och visar stor osäkerhet i själva linjeföringen. Detta kan emellertid sammanhånga med att stenmaterialet är betydligt sämre. Det har varit svårare att åstadkomma en vacker ristning. Ristaren namnger sig i båda inskrifterna: **kiulin** i ristia i **runo** i **pas** U 1039, **kiuli rsti** U 1040. Samma ristarnamn möter på en tredje runsten i Tensta sn, U 1042: **kuli risti** **run**. Gemensamt för de tre inskrifterna är en osäkerhet i ljudbeteckningen. Sitt eget namn tecknar ristaren på tre olika sätt. Enligt J. G. Liljegren (*Runlära*, 1832, s. 117 not 6) är det »troligen ett binamn efter ett ställe Kjula». S. Bugge framhåller, att »der er andre Muligheder, f. Ex. at det er en Afledning af et til oldn. *kjóll*, Skib, svarende Ord»; han återger det därför *Kjulinn*. Enligt Brate skulle ristarens namn ha varit *Gylli* eller med diminutivändelse *Gyllin*; detta uppfattar han som kortnamn till *Gudhlef*, *-lek* o. dyl. (*Södermanlands runinskrifter*, s. 37). Denna tolkning förefaller emellertid mindre sannolik; inskrifternas **kiulin**, **kiuli** kan knappast återge ett *Gylli(n)*. Ett mansnamn **kiuli** finnes ytterligare i en uppländsk runinskrift, U 944, och i en sörmländsk, Sö 48, vid Stigtomta kyrka. Märkligt nog finnes i samma socken ett ortnamn *Kjulsta*, skrivet *Kyulæstum* 1369 (*Bidrag till Södermanlands äldre kulturhistoria* 7, 1889, nr 5), *Kiulastum* 1408 *SDns* 2, s. 74, *Kiulastum* 1409 ib. s. 224, i vilket ett mansnamn fsv. *Kiuli* synes ingå. Ett sådant namn torde sålunda få anses vara styrkt, om också sällsynt. Det kan vara kortnamn till det likaledes sällsynta namnet **kiulakr**, varom se Sö 339, U 287. Om sålunda *Kiuli* sannolikt är den riktiga namnformen, är väl **n** i Bräcksta-stenens **kiulin** ett överflödigt tillägg.

Sannolikt ha de båda ristarna, Öpir och Kjule, fått sitt uppdrag samtidigt. De ha vid arbetet måst taga hänsyn till varandra, då de skulle pryda var sin sida av stenen. Öpir var den långt mera produktive, med verksamhet över hela Attundaland och Tiundaland. Kjule var en lokal yrkesman, med endast ett par stycken kända arbeten. Det är då märkligt, att endast Kjule har signerat sin sida; Öpir har icke gjort det. Det är väl högst troligt, att Öpir har utfört de båda närbelägna arbetena, vid Bräcksta och vid Källslätt, samtidigt eller i varje fall kort tid efter varandra.

Överst på A-sidan finnes ett enkelt kors. Och längst ned begränsas ristningen med en repstav. Detta ornament förekommer på ett flertal uppländska runstenar, alldeles särskilt i norra Uppland: U 287, 887, 894, 907, 910, 919, 1047, 1051, 1057.

1040. Fasma, Tensta sn.

Pl. 66.

Litteratur: B 503, L 244, D 1: 230. J. Bureus, Fa 6 s. 126 n:r 77 (Caspar Cohl), Fa 5 n:r 379, Fa 1 s. 85; J. Rhezelius, Fa 10: 1 n:r 56, Fl 1 n:r 31; Ransakningarna 1667—84; J. Peringskiöld, Monumenta 2, bl. 79; R. Dybeck, Fornminnen i Tensta sn 1864 (ATA); E. Brate, Svenska runristare (1925), s. 49; J. Eriksson, Inventering av fornlämnningar i Tensta sn 1928 (ATA).

Äldre avbildningar: J. Rhezelius, teckningar (i Fa 10: 1 och Fl 1); J. Leitz och J. Hadorph, träsnitt (i Peringskiölds Monumenta och B 503); Dybeck (D 1: 230).